

Vakit	Güneş	Öğle	İkinci	Akşam	Yatsı	İmsak
Vasatı	7 16	12 26	15 01	17 16	18 52	5 36
Ezanı	2 01	7 11	9 45	12 00	1 35	12 21

TAKVİMDEN BİR YAPRAK

Uzunay

BİR ISRAF NUMUNESİ

GAZETE koleksiyonlarımı düzeltirken günü geçmiş bir gazetede gözüme vaktiyle bir kere daha okuduğumu hatırladığım şu havadis ilişti:

«Dışişleri Bakanlığı, yurt dışındaki elçilik binalarını Türk sanat eserleriyle donatmak üzere harekete geçmiş bulunmaktadır. Bu maksatla birçok sanatçıları vazifelendirmiştir. Sanatçıların eserleri elçiliklerin şeref salonlarında yer alacaktır. Memleket sanatını dışarıda temsil etme bakımından çok önemli olan bu teşebbüsün tatbikatına Şubat ayından itibaren Bonn Büyükelçiliği binasında başlanacaktır. Daha sonra, sırasıyla büyük merkezlerdeki temsilciliklerimizin şeref salonlarında yer alacak eserlerin hazırlanmasına devam edilecektir.»

Dünyanın muhtelif beldelerinde önüne Türk bayrağı çekilmiş binalar evleviyetle mensup olduğu devleti temsil etmektedirler. Pek tabii olarak binanın tezyinatının ve salonlarını süsleyecek sanat eserlerinin de ona göre seçilmiş olması iktiza eder.

Halbuki gazetenin verdiği malûmata göre sefarethânelere konulacak eserler burnu ayrı, ağız ayrı, bir gözü muşambanın bir kenarında, öbür gözü tuvalin tam ortasında acaipliklerdir. Yâni onlardanmış.

Allah rahmet eylesin. Bir gün ressam Şevket Dağ ile görüşürken:

— Hocam, demiştin, ben böyle ağız ayağının yanında, burnu göğsünün ortasında resimlerden bir şey anlamıyorum.

— Ben de anlamıyorum, dedi, bir ikisine sordum. «Ben öyle görüyorum» dedi.

— Siz ne cevap verdiniz?

— Ne denilir? Göz doktoruna uğrayın, dedim.

Sefarethânelerimizi süslemek için ileri sürülen bu teklif, parayı sokağa atmaktır. Türkiye'de klâsik eserler yok mu? Elbette var. Bunlar dururken meselâ Osman Hamdi bey, resimlerini yaşadığı asra uygun bir şekilde yapmıştır. Cami avlularında yaşamak feraceli kumru gibi Türk hanımları ile bir tablosu vardır. Seyrine adam doyamaz. Hamdi beyin bende bir ihtiyar dilencisi vardır ki herhalde büyük tablolarından birinin fragmanı olsa gerektir.

Ya Şeker Ahmed Paşa, Zekâi Paşa, Ali Rıza Bey gibi eski-lerin Türk sanatını bütün inceliği ile gösteren eserleri Âli Karsan, Feyhiman, Âyetullah Sümer, Sabiha Bozçalı gibi muasır ressamların şaheserleri dururken bu garabeetlere para sarfetmek ve bunlarla bir sefaret salonunun duvarlarını doldurmak maddî israfı bir de mânevî israf katmaktır. Zaten bu acaiplikler oralarda ziyadesiyle mevcut. Onbeşini düzine hesabı satarlar. Resimde Türk sanatı, ilkmektep çocukların kömürle duvara adam resmi diye yaptıkları şekiller değildir.

Heykelde Türk sanatı, girift demir yığınları değildir.

Türk sanatının bir hüviyeti vardır. Biz sanat deyince bunu anlarız. Ama bu acaipliklerin de tâliplisi yok mu? Olmaz olur mu? Araplar: «Delilik çeşit çeşittir, en aşağı 70 türdür» derler.

Meclisin duvarlarının tezyinatında Kayseri'nin «eşek boyayan bir Kayserili ile temsil edildiğini» unuttuk mu? Mebuslar bunları nasıl koğdular ama... Hele Antalya için doktor Burhan bey:

«Amanın. O güneş memleketi Antalya'mı gelin de görün!»

Diye nasıl feryat ederek o sanatkarları kapı dışarı etmişti!

Hariciye Vekili İhsan Sabri Çağlayangil benim çok, pek çok sevdiğim bir Vekildir. Sağlam düşünceli bir zat olduğunu iyi bilirim. Böyle acaiplikleri sefaretlere sokmaz. Türklüğü gülünç bir hâle getirmez.

Suyu akar yerinden durdurmak en doğru bir harekettir.

★

Böyle acaiib şekiller yerine boş çerçeveler asılsa daha muvafık olur. Bir resim sergisinde olduğu gibi görenler sormuşlar:

— Nedir bu?

— Bu tablo Firavun tarafından tâkip edilen Mûsa'nın Kızıldeniz'i geçişidir.

— Mûsa nerede?

— Gecti.